

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/27542 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Groningen, van 27 juni 2008 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 25 oktober 2005 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, voor zover thans van belang, (hierna: de vreemdeling) ongewenst verklaard.

Bij besluit van 7 juni 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 27 juni 2008, verzonden op 1 juli 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 25 juli 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van Staat.

w.g. Claessens
lid van de enkelvoudige kamer

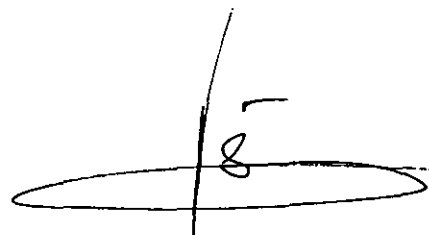
w.g. Van Loo
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 30 oktober 2008

418.

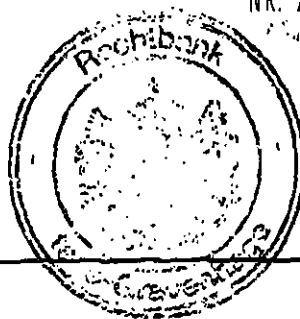
Verzonden: 30 oktober 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized 'S' or 'V' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

II

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Groningen, vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 07/27542

Uitspraak in het geschil tussen:

genoren op
van Iraakse nationaliteit.
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. M. Haanstra, advocaat te Groningen,

en

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE, voorheen de Minister van Justitie,
daarvoor de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde: mr. F.W.A. Croonen, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Op 1 januari 2004 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Verweerder heeft bij beschikking van 25 oktober 2005 afwijzend op de aanvraag beslist. Verweerder heeft eiser daarbij tevens ongewenst verklaard.

1.2. Bij bezwaarschrift van 27 oktober 2005 heeft eiser tegen de ongewenstverklaring bezwaar gemaakt. Verweerder heeft eisers bezwaar bij beschikking van 29 maart 2006 ongegrond verklaard.

1.3. Bij beroepschrift van 31 maart 2006, aangevuld bij brief van 30 mei 2006, heeft eiser tegen deze beschikking beroep ingesteld. Dit beroep is geregistreerd onder het nummer AWB 06/16539. Bij gerectificeerde uitspraak van 26 april 2007 heeft deze rechtbank, nevenzittingsplaats Groningen, eisers beroep gegrond verklaard.

1.4. Bij beschikking van 7 juni 2007 heeft verweerder eisers bezwaar tegen de ongewenstverklaring andermaal ongegrond verklaard. Eiser heeft daartegen bij beroepschrift van 5 juli 2007 beroep ingesteld. De gronden van het beroep zijn bij schrijven van 29 augustus 2007 ingediend en nader aangevuld bij schrijven van 18 november 2007.

1.5. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser toegezonden en hem in de gelegenheid gesteld om nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Zaaknummer: Awb 07/27542

blad 2

1.6. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 29 november 2007. Eiser en zijn gemachtigde zijn ter zitting verschenen. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

2. Rechtsoverwegingen

Felten en standpunten van partijen

2.1 Op 20 september 2000 heeft eiser een aanvraag ingediend om toelating als vluchteling. Bij beschikking van 7 februari 2001 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen. Deze rechtbank, nevenzittingsplaats Arnhem, heeft bij uitspraak van 25 november 2003 het hiertegen ingestelde beroep ongegrond verklaard. De rechtbank heeft geoordeeld dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser niet geloofwaardig is. Op 1 januari 2004 heeft eiser een nieuwe aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd met het oog op verweerders categoriale beschermingsbeleid. Bij beschikking van 25 oktober 2005 heeft verweerder eiser ongewenst verklaard en zijn aanvraag afgewezen. Het beroep tegen de ongegrondverklaring van eisers bezwaar tegen deze beschikking is gegrond verklaard bij uitspraak van 26 april 2007, kenmerk Awb 06/16539. Het besluit van 29 maart 2006 is vernietigd, verweerder is opgedragen om binnen een daartoe gestelde termijn opnieuw te beslissen op het bezwaar tegen de ongewenstverklaring.

2.2 Bij besluit van 7 juni 2007 heeft verweerder het bezwaar van eiser tegen de ongewenstverklaring andermaal ongegrond verklaard. Hierin overweegt verweerder dat de heroverweging op basis van de gronden die eiser in zijn bezwaarschrift heeft aangevoerd niet leidt tot een ander oordeel dan verwoord in het primaire besluit van 25 oktober 2005. De overwegingen die hebben geleid tot het besluit van 25 oktober 2005 zijn te beschouwen als herhaald en ingelast in de beschikking op het bezwaar. Eiser is naar aanleiding van zijn bezwaarschrift gehoord op 23 mei 2007 door een ambtelijke commissie. Eiser heeft in bezwaar aangevoerd dat zijn jarenlange verblijf in Nederland en de banden die hij daardoor heeft opgebouwd, met Nederland en zijn alhier woonachtige vrienden, zodanige omstandigheden zijn dat van eiser in redelijkheid niet verwacht zou kunnen worden terug te keren naar Irak. Verweerder heeft overwogen dat uit de hoorzitting echter niet is gebleken van zodanig hechte banden dat aan het individuele belang voorrang zou moeten worden gegeven boven het algemeen belang, gediend met de bescherming van de openbare orde. Verweerder heeft hierbij de verklaring van eiser in de hoorzitting aangehaald. Eiser heeft verklaard "Ik heb eigenlijk niemand met wie ik een relatie heb." en "Er zijn wel mensen. Het gaat om gewone mensen die ik af en toe begroet. Het zijn niet echte vrienden." Verweerder heeft voorts gesteld dat het gegeven dat eiser lang in Nederland verblijft niet een zodanig belang is dat van ongewenstverklaring behoeft te worden afgezien.

Verweerder heeft in het besluit gememoreerd dat ook eerder door de rechtbank is geoordeeld dat eisers asielrelaas door verweerder in redelijkheid ongeloofwaardig kon worden geacht. Daardoor is niet aannemelijk geworden dat eiser een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, hierna EVRM. Voor zover eiser heeft gesteld dat hij een dergelijk risico loopt gezien zijn medische problematiek heeft verweerder overwogen dat eiser zijn medische omstandigheden op geen enkele wijze nader heeft onderbouwd dan wel geconcretiseerd door middel van stukken zodat hij niet voldoet aan de door het, Europees Hof voor de Rechten van de Mens, hierna EHRM, gegeven bewijsmaatstaf.

Zaaknummer: Awb 07/27542

blad 3

Deze maatstaf houdt in dat eerst sprake kan zijn van een 3 EVRM risico indien sprake is van een ongeneeslijke ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium. Eisers ongewenstverklaring betekent (slechts) dat aan hem ook niet op andere gronden een verblijfsrecht kan worden verleend. Eiser heeft na de afwijzing van zijn asielaanvraag in elk geval de rechtsplicht Nederland te verlaten. Dat eiser thans geen opvang krijgt en geen medische behandeling, heeft dan ook niet eens zozeer te maken met de ongewenstverklaring als wel met de afwijzing van zijn asielaanvraag. Dat aan eiser geen verblijfsrecht wordt verleend op basis van het categoriale beschermingsbeleid hangt samen met verweerders overweging dat eiser een gevaar vormt voor de openbare orde. De omstandigheden die naar eisers stelling hebben geleid tot het plegen van delicten, zijn omstandigheden die primair door de strafrechter worden gewaardeerd en in dit kader buiten beschouwing worden gelaten. Voorts acht verweerder van belang op te merken dat ongewenstverklaring niet plaatsvindt op grond van subjectieve verwachtingen over het toekomstig gedrag van de vreemdeling maar op grond van gebleken antecedenten, waaruit gevaar voor de openbare orde objectief valt af te leiden.

2.3 Eiser heeft aangevoerd dat gelet op zijn ernstige psychische en lichamelijke klachten en het door verweerder gevoerde categoriale beschermingsbeleid ten aanzien van Centraal-Irak terugzending naar Centraal-Irak in strijd is met artikel 3 EVRM. Nu er blijkens het ambtsbericht in Irak aanzienlijke problemen zijn in de gezondheidszorg, zal de voor eiser noodzakelijke medische behandeling uitblijven. Verweerder stelt zonder onderzoek te hebben verricht, dat eisers gezondheidsproblemen niet ernstig genoeg zijn. Eisers gezondheidssituatie is echter zodanig verslechterd dat hij op een wachtlijst voor hulp is geplaatst.

Ten aanzien van de openbare orde-aspecten heeft eiser gesteld dat hij verweerder heeft verzocht om gebruik te maken van zijn inherente afwijkingsbevoegdheid, onder verwijzing naar zijn leefomstandigheden. Mede door het verloop van zijn eerste asielprocedure is eiser in problemen geraakt. Na de afwijzing van zijn eerste asielverzoek is eiser verslaafd geraakt aan alcohol en drugs. Hij is dakloos geraakt en heeft zich schuldig gemaakt aan een aantal strafbare feiten om het hoofd boven water te houden. Eiser leefde op straat en hij moest zijn verslavingen en psychische problemen zonder hulp of bijstand zien te overwinnen. In deze periode heeft eiser een aantal strafbare feiten gepleegd. Voorts heeft eiser gesteld dat wanneer hij als ongewenst vreemdeling in Nederland verblijft, terwijl hij niet naar Irak kan terugkeren vanwege de veiligheidssituatie aldaar, een onwenselijke en onmenselijke situatie ontstaat. Eiser wordt daarmee gedwongen tot een illegaal en uitzichtloos bestaan en zal zich schuldig blijven maken aan artikel 197 Wetboek van Strafrecht (verblijf in Nederland van ongewenstverklarde vreemdeling). Eiser heeft benadrukt dat zijn persoonlijke omstandigheden en het verloop van zijn asielprocedure betrokken dienen te worden bij de belangenafweging. Verweerder heeft bij het nemen van het bestreden besluit tot ongewenstverklaring ten onrechte niet alle bijzondere omstandigheden van het geval meegewogen. Eiser verblijft al zeven jaar in Nederland en heeft inmiddels banden met Nederland opgebouwd. Eiser is niet meer verslaafd aan drugs en heeft zich tot de hulpverlening gewend. Eiser vormt thans dan ook geen gevaar meer voor de openbare orde. Eiser heeft voorts nog gewezen op zijn belang bij het vervallen van de ongewenstverklaring in verband met de generaal pardon regeling waarvoor hij in aanmerking zou komen indien hij niet ongewenst zou zijn verklaard. Dit belang heeft eiser bij schrijven van 18 november 2007 aangevoerd en de rechtbank verzocht een en ander in de beoordeling te betrekken.

Zaaknummer: Awb 07/27542

blad 4

Beoordeling van het beroep

2.4 Uitgangspunt bij de beoordeling van het beroep is de vraag of verweerder met het besluit van 7 juni 2007 heeft voldaan aan de opdracht van deze rechtbank als gegeven bij uitspraak van 26 april 2007, kenmerk Awb 06/16539. De rechtbank heeft hierbij overwogen dat de bevoegdheid van verweerder om tot ongewenstverklaring over te gaan een discretionaire bevoegdheid is. Bij toepassing van deze bevoegdheid dient verweerder een afweging van belangen te maken, waarbij blijkens het beleid van verweerder zoals vermeld in de Vreemdelingen-circulaire 2000, hierna Vc 2000, de persoonlijke belangen van de vreemdeling zorgvuldig afgewogen dienen te worden tegen het algemeen belang, dat uit een oogpunt van de openbare orde met de ongewenstverklaring is gediend. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in het besluit van 29 maart 2006 van deze belangenafweging onvoldoende blijk gegeven, om reden waarvan het besluit is vernietigd.

2.5 Op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000, hierna Vw 2000, kan een vreemdeling door verweerder ongewenst worden verklaard, indien hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder a tot en met e dan wel l, van de Vw 2000. Ingevolge het in paragraaf A5/2, aanhef en onder c, onder het tweede gedachtestreepje, van de Vc 2000, zoals dat ten tijde van het nemen van het bestreden besluit gold, neergelegde beleid kan -voor zover hier van belang- een vreemdeling onder toepassing van vorengenoemd artikel ongewenst worden verklaard in geval de vreemdeling bij herhaling is veroordeeld tot een (korte) gevangenisstraf of hem een taakstraf ter zake van een misdrijf is opgelegd, waarbij ook de niet-onherroepelijk opgelegde vrijheidsstraf of maatregel in aanmerking wordt genomen, dan wel hij een transactieaanbod heeft aanvaard.

2.6 De rechtbank stelt vast dat eiser blijkens het uittreksel Justitiële Documentatie van 1 november 2006 meerdere keren is veroordeeld wegens het bij herhaling plegen van strafbare feiten. De rechtbank is van oordeel dat de veroordelingen aanleiding kunnen geven tot toepassing van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, dat paragraaf A5/2 van de Vc 2000, zoals hierboven weergegeven van toepassing is en dat eiser ongewenst kan worden verklaard.

2.7. Blijkens het beleid van verweerder zoals vermeld in paragraaf A5/2 Vc 2000 worden bij de toepassing van artikel 67, eerste lid, Vw 2000, de persoonlijke belangen van de vreemdeling zorgvuldig afgewogen tegen het algemeen belang, dat uit een oogpunt van openbare orde met de ongewenstverklaring is gediend. Tevens geeft artikel 67, Vw 2000, verweerder een discretionaire bevoegdheid om, onder de in dit artikel genoemde voorwaarden, tot ongewenstverklaring van een vreemdeling over te gaan. Verweerder dient bij de uitoefening van deze bevoegdheid de beginselen van behoorlijk bestuur in acht te nemen, hetgeen onder meer impliceert dat verweerder de bij de zaak betrokken belangen dient af te wegen. Naar het oordeel van de rechtbank volgt uit verweerdens beleid in deze geen beperking van deze te maken belangenafweging.

2.8 Eiser heeft in beroep aangevoerd dat zijn persoonlijke omstandigheden door verweerder ten onrechte niet zijn meegewogen in het bestreden besluit. De rechtbank overweegt dienaangaande als volgt.

De rechtbank volgt eiser niet in zijn standpunt dat verweerder geen, althans een onvoldoende op de persoon van eiser toegespitste belangenafweging heeft verricht.

Daartoe acht de rechtbank van belang dat uit het bestreden besluit van 7 juni 2007 blijkt dat verweerder de door eiser gestelde omstandigheden, waaronder het risico op een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling bij terugkeer naar zijn land van herkomst, in de ongewenstverklaring heeft betrokken. Daarbij heeft verweerder tevens hetgeen eiser tijdens zijn gehoor van 23 mei 2007 heeft verklaard bij de besluitvorming betrokken. Op grond van het voorgaande kan naar het oordeel van de rechtbank, anders dan eiser heeft aangevoerd, niet worden gezegd dat het bestreden besluit op het punt van de belangenafweging ondeugdelijk is.

2.9 Volgens de rechtspraak van het Europese Hof voor de rechten van de mens kan uitzetting, als waartoe het besluit van 7 juni 2007 kan leiden, in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land, waarnaar wordt uitgezet, leiden tot schending van artikel 3 EVRM. Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State eerder heeft overwogen in haar uitspraak 200507278/1 van 8 november 2005 blijkt uit de rechtspraak van het EHRM, dat van zodanige omstandigheden slechts sprake kan zijn, als de vreemdeling lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium. Eiser heeft zijn medische problemen echter niet zodanig nader onderbouwd dat aannemelijk kan worden geacht dat sprake is van een ongeneeslijke ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium. Uit de informatie die eiser in het geding heeft gebracht heeft verweerder geen aanleiding hoeven te zien om daaromtrent nader advies te vragen aan het Bureau Medische Advisering. Evenmin blijkt uit hetgeen eiser heeft aangevoerd dat diens uitzetting direct tot een levensbedreigende medische situatie zal leiden. Mitsdien heeft verweerder niet aannemelijk gemaakt behoeven te achten dat sprake is van zodanige omstandigheden, dat de eventuele uitzetting van eiser een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM oplevert, waardoor zijn ongewenstverklaring achterwege moet blijven.

De stelling van eiser dat zijn lange verblijf in Nederland bij de belangenafweging had moeten worden meegenomen, deelt de rechtbank niet. De rechtbank acht daartoe van belang dat eiser nooit in het bezit is geweest van een verblijfsvergunning.

Verweerder heeft eiser gehoord en expliciet bevraagd omtrent zijn banden met en in Nederland. Daarvan is in het gehoor niet gebleken dat deze zodanig zijn dat eisers belang zwaarder zou dienen te wegen dan het algemeen belang in het kader van de bescherming van de openbare orde. Ook de stelling van eiser dat zijn belangen dienen te worden gewogen omdat hij zou vallen onder het generaal pardon, zoals nader uitgewerkt in het Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire (WBV) 2007/11, kan niet worden gevolgd. Daartoe merkt de rechtbank op dat eiser, gelet op de contra-indicaties, niet aan de in het WBV 2007/11 genoemde voorwaarden voldoet. Uit het voorgaande volgt dat het generaal pardon in het kader van de belangenafweging geen rol kan spelen en dat verweerder daaraan geen uitdrukkelijke overweging heeft hoeven wijden.

2.10 De rechtbank is niet gebleken van bijzondere feiten en omstandigheden op grond waarvan verweerder in het onderhavige geval ten gunste van eiser van het ter zake gevoerde beleid had dienen af te wijken. Uit het bestreden besluit leidt de rechtbank af dat verweerder de van toepassing zijnde regelgeving op juiste wijze heeft toegepast. Derhalve heeft verweerder in de door eiser genoemde omstandigheden, waarbij de door eiser tijdens het gehoor van 23 mei 2007 afgelegde verklaringen zijn meegenomen, geen toepassing hoeven geven aan de inherente afwijkingsbevoegdheid als bedoeld in artikel 4:84 Awb.

Zaaknummer: Awb 07/27542

blad 6

2.11 Gelet op het vorenstaande, in onderling verband en samenhang beziende, heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt mogen stellen dat eiser een gevaar vormt voor de openbare orde, op grond waarvan hij ongewenst verklaard kon worden.

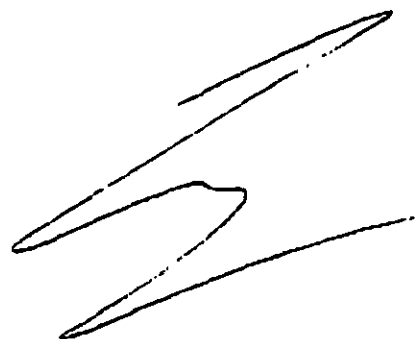
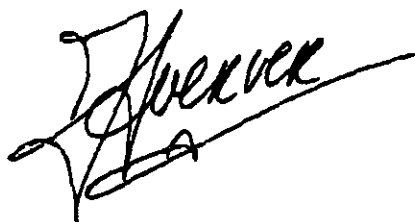
2.12 Het beroep is dan ook ongegrond.

2.13 Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep van eiser ongegrond.

Aldus gegeven door mr. L.W. Janssen en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van J.A.B. Peterse-Verver als griffier op 27 juni 2008.

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 1 JUL 2008

VOORTAAN VERZENDEN BIJ DE GRIFFIER
VAN DE RECHTBANK
TE 'S-GRAVENHAGE

advokatenkantoor nwe ebbingestraat

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA Den Haag

nieuwe ebbingestraat 45
postbus 1509
9701 bm groningen
telefoon 050-3122945
fax 050-3121299

mr h.b. boogaart
mr j.g. brands
mw. mr w. coppoolse
mr b.h. werink
mr s. wiersma

Aangetekend en per fax: 070 - 365 13 80

Groningen, 25 juli 2008

Betreft: hoger beroep vreemdelingenwet

Ons kenmerk: BO5534 -
Uw kenmerk: V.nr.

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
25 JUL 2008	
ZAAKNR. 200805769	
AAN:	12
BEHANDELD DD:	PAR:

advocaten en procureurs

Mijnheer, mevrouw,

geboren op van Iraakse nationaliteit, verder te noemen: appellant, op dit moment zonder vaste woon- of verblijfplaats hier te lande, voor deze zaak woonplaats kiezende te Groningen aan de Nieuwe Ebbingestraat 45, op het kantoor van de advocaat en procureur mr. H.B. Boogaart, die hierbij verklaart tot de indiening van onderhavig beroepschrift bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd met het recht van substitutie,

komt hierbij in hoger beroep tegen de uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 27 juni 2008, verzonden op 1 juli 2008.

Bij deze uitspraak is een beroep tegen de beslissing van de Staatssecretaris van Justitie d.d. 7 juni 2007, waarbij appellant in bezwaar ongewenst werd verklaard, ongegrond verklaard.

Een kopie van de bestreden uitspraak wordt hierbij overgelegd.

Appellant kan zich met de bestreden uitspraak niet verenigen en voert daartoe het navolgende aan:

Achtergronden:

Appellant is afkomstig uit Centraal-Irak. Hij heeft op 20 september 2000 een aanvraag ingediend om toelating als vluchteling. Bij beslissing van 7 februari 2001 is deze aanvraag afgewezen. De rechtbank nevenzittingsplaats Arnhem heeft bij uitspraak van 25 november 2003 het hiertegen ingestelde beroep ongegrond verklaard. Op 1 januari 2004 heeft appellant

aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat in een voorkomend geval door de beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar wordt uitgekeerd

*in kantoorcombinatie met advokatenkantoor nwe ebbingestraat

stichting beheer dergengelden
advocatenkantoor
nieuwe ebbingestraat
ing bank 60.99.84.337

een nieuwe asielaanvraag ingediend en zich daarbij beroepen op het door de staatssecretaris ingestelde categoriaal beschermingsbeleid.

Bij beschikking van 25 oktober 2005 is afwijzend op de aanvraag beslist en is appellant tevens ongewenst verklaard. Appellant heeft op 27 oktober 2005 tegen deze beslissing een bezwaarschrift ingediend. Bij beslissing van 29 maart 2006 is het bezwaarschrift ongegrond verklaard. Het daartegen ingestelde beroep is bij uitspraak van 26 april 2007 gegrond verklaard. Bij beslissing van 7 juni 2007 is het bezwaar opnieuw ongegrond verklaard. Het daartegen ingesteld beroep is bij genoemde uitspraak van 27 juni 2008 ongegrond verklaard.

Appellant is ongewenst verklaard omdat hij bij herhaling is veroordeeld wegens een aantal misdrijven. Het gaat daarbij om wederspanning, enkele winkeldiefstallen, waarbij in een enkel geval werd bedreigd met geweld, vernieling. De opgelegde straffen varieerden van geldboete tot het opleggen van een werkstraf.

Genoemde feiten zijn gepleegd in een periode dat eiser was uitgeprocedeerd in zijn eerste asielprocedure. Hij was (en is) dakloos en was toendertijd verslaafd.

Appellant heeft voorts aangegeven dat hij ernstige psychische en lichamelijke klachten, waarvoor hij in Irak niet behandeld kan worden. Ook heeft hij gewezen op het categoriaal beschermingsbeleid ten aanzien van Irak. Terugzending naar Irak is volgens appelland dan ook in strijd met artikel 3 EVRM.

De rechtbank heeft echter geoordeeld dat de staatssecretaris zich in redelijkheid op het standpunt heeft mogen stellen dat appelland een gevaar vormt voor de openbare orde, op grond waarvan hij ongewenst verklaard kon worden. De rechtbank is in dit verband van oordeel dat een voldoende zorgvuldige belangenafweging heeft plaatsgevonden.

Appellant voert de navolgende grieven aan:

Grief 1

Ten onrechte heeft de rechtbank de bestreden beslissing niet getoetst aan de hand van de bepalingen van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, welke richtlijn inmiddels rechtstreekse werking heeft.

Toelichting: Genoemde richtlijn (ook wel Definitierichtlijn genoemd) geeft een aanvullende bescherming voor diegenen die afkomstig zijn uit een land waar sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Gelet op de huidige situatie in Irak kan met recht worden gesproken van een situatie zoals bedoeld in artikel 15c van de richtlijn.

Appellant meent dat de rechter ambtshalve gehouden is na te gaan of dit aspect een rol van betekenis heeft in een procedure ongewenstverklaring. Dit geldt immers ook voor de vraag of handhaving van de beslissing een schending van artikel 3 EVRM oplevert.

Uit de uitspraak van de afdeling bestuursrechtspraak van 28 april 2004, nr. 200306379/1, AB 2004/276, is af te leiden dat het feit dat deze (aanvullende) beroepsgrond niet is aangevoerd bij de rechtbank, niet wegneemt dat deze alsnog beoordeeld moet worden, nu het hier gaat om rechtstreeks werkende verdragsbepalingen van Europees recht waarvan handhaving door de nationale rechter moet worden verzekerd. Dit geldt zeker ook voor de supranationale bepalingen van het recht van de Europese Gemeenschap.

De rechtbank heeft deze toetsing ten onrechte nagelaten.

Weliswaar moet daarbij ook het bepaalde in artikel 17 van de Definitierichtlijn in ogenschouw worden genomen. Het is echter de vraag of het delinkwent gedrag van appellant onder het begrip ernstig misdrijf dan wel gevaar vormt voor de gemeenschap moet worden begrepen. Dat zal in een nadere belangenafweging door de staatssecretaris moeten worden beoordeeld.

Grief 2

Ten onrechte heeft de rechtbank het beroep ongegrond verklaard.

Toelichting: op grond van hetgeen in grief 1 naar voren is gebracht meent appellant dat het beroep ten onrechte ongegrond is verklaard.

Op grond van deze en eventueel nog nader aan te geven gronden verzoekt appellant u het hoger beroep gegrond te verklaren, de bestreden uitspraak te vernietigen en de bestreden beslissing van 7 juni 2007 te vernietigen althans zodanig te bepalen als u zal vernemen te behoren; kosten rechtens.

Afschrift dezes is verzonden naar de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, UPV Zwolle.

Hoogachtend

H.B. Boogaart
gemachtigde

Bijlage: kopie uitspraak rechtbank z.p Groningen van 27 juni 2008